

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χειροιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τριμήνες συντρομιές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ά δεν προπληρώσει την συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις έπαρχίες σ' όλα τα πραχτορεία των Έφημερίδων.

στρα μας πού έρχεται και μάς φέρνει νέα ζωή». Αυτά ειπ' ό σπουργίτης.

ΝΑΜΟΥΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

Βλέπω τó πλατάνι πού στέκεται ξερό, ένα σταχτι σκέλεθρο μέσα στο κοιμητήρι του χειμώνα, και λέω μέ τó νού μου, τόν άνθρωπινó: «Νάμουν κι' εγώ ένα δέντρο έτσι σαν αυτό, νά πεθαίνω και νά ξαναζώ! Νά νοιώθω μονάχα τίς χαρές του κόσμου, όπως αυτό, πού χαίρεται την άνοιξη, τόν ήλιο, τά πουλιά, τίς δρόδροστες αώγες και τά μαγεμένα βράδια πού ζή' όσο είναι καλοκαίρι, κι' άμα φυσήξει τó φτηνόπορο, αρχίζει και πεθαίνει! Νάχα κι' εγώ τή χάρη αυτού του δέντρου πού δέ νογáει τή σφοδρά, και δέ νοιώθει ούτε βορρά, ούτε χιονιά, ούτε αγιάζι, ούτε πόρα, μόνη ναρκώνεται στη βαρυχειμωνιά και ξυπνάει πάλι άμα περάση πειά τó βάσκα!»

Πόσο είμ' εγώ πειό άτυχο πλάσμα, πειό παρακατινό από ένα δέντρο! Έγώ δέν έρίζω τή μοίρα μου, αυτό την έρίζει και φυλάγεται. Έγώ είμαι καταδικασμένος νά ύποφέρω τή ζωή μ' όλες τίς τυραννίες της: σ' έναίνο έδωσ' ή Πλάση ένα φυλαχτό: άναισθησία. Έγώ είμ' ένα σκουπίδι μπροστά στής μοίρας τήν όρμή: τó συνεπαίρνει δίχως νά τó προσέξει: τó δέντρο όμως τó σέβεται: τó προσπερνά,

άμα ξεραθώ, και τού σφυρίζει μυστικά, στη γλώσσα των πλασμάτων: «κοιμήσου έδω, παιδί μου, μη σε νοιάζει: θαρθώ νά σε ξυπνήσω μέ μιá ξεστήν άχτίδα».

Μά πάλι λέω, μέ τόν ίδιο μου τó νού, τó νού του ανθρώπου:

«Και πώς ξέρω τάχα εγώ άν τó πλατάνι αυτό είν' εύχαριστημένο από τή μοίρα του; πώς μπορώ νά νοιώσω εγώ, έν' άλλο πλάσμα, άνόμοιο, κι' άλλόγλωσσα, ποιá είν' ή χαρά του δέντρου; και ποιá ή λύπη; ποιá είν' ή εύτυχία του και ποιá ή σφοδρά του; άν είναι χάρη του νά καίγεται από τή λαύρα του καλοκαιριού, νά πίνη στανικά βροχή, δίχως νά διψάη, νά στέκεται αιώνια εκεί πού έφύτρωσε, νά τó τρώη ή κάμπια, ή άκρίδα, τó σκουλήκι, δίχως αυτό νά δύναται νά ύπερασπίση τή ζωή του; Και ποιός θά μου όρμηγέψη άν τó άνεμόδαρμα τής φυλλωσιάς του δέν είναι ό θρήνος του ό καλοκαιρινός, κι' άν ή σιωπή του κι' ή ήσυχία του, ή χειμωνιάτικη, δέν είν' ή εύτυχία του; Ποιός;

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΩ ΚΑΙ ΚΕΙ

ΥΠΕΡΕΣΙΑΚΕΣ, λένε, θάνα οι έργασίες τής Βουλής μας και τέτιες πρέπει νάνα για την ώρα. Όσο άκόμα βροντάει τó κανόνι, ή γλώσσα πρέπει νά βουδάνεται. Όστε δέν ήρθε άκόμα ή ώρα νά κριθεί ό άγώνας, νά ζητηθούν εύτύνες και νάστραποβροντήσει ή Αντιπολίτευση. Θάρθει ή ώρα και για όλ' αυτά. Η τωρινή μας Βουλή χρέος έχει βιαστικά βιαστικά νά τελιώσει τίς δουλιές της και νά κλείσει τίς πόρτες της: θάνα άνοσιούργημα τά πράματα νά στέκονται στην κόψη του ξουραφιού και οι πατέρες του Έθνους νά άεροκοπάνε μέσα στην καλοζεσταμένη σάλα τής Βουλής.

ΣΑΝ παραφωνία μάς φάνηκε κείνο πού διαβάσαμε στην «Πατρίδα» τής Τετάρτης, πώς άνταμωθήκανε κάτω στο Φάληρο οι κ. κ. Αθ. Εύταξίας και Ν. Δημητρακόπουλος, «έπιφανείς αντιπολιτευόμενοι», λέει, και συνεννοηθήκανε πώς θά φερθούνε μέσα στη Βουλή. Στίς σημερινές περιστάσεις ένα φέροιο επιβάλλεται, ή βουδαμάρα, και δέν είτανε και τόση ανάγκη νά κατεθούνε κάτω στο Φάληρο μέ τó χιονιά μάλιστα για νά λύσουν ένα τόσο εύκολο ζήτημα.